

РЕШЕНИЕ

№ 272

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8648** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по две касационни жалби – от Б. Д. М. и от процесуален представител
на началника на Отдел „Пътна Полиция” – СДВР, и двете против Решение № 40, от
20.07.2012 г. на Софийския районен съд, НО, 100 състав, постановено по НАХД №
23910/2011 г., с което частично е отменено, съответно е потвърдено издаденото от
началника на „АНД” при Отдел „ПП” - СДВР Наказателно постановление №
26018/30.03.2011 г. С това наказателно постановление, на Б. М. са наложени две
административни наказания „глоба”, както следва: в размер на 20 лева, на основание
чл. 185 от Закона за движението по пътищата; в размер на 100 лева и лишаване от
право да управлява МПС за срок от един месец, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДв.П.

В съдебното заседание касаторът и ответник Б. М. не е представляван.
Адвокатът, който е подал жалбата навежда доводи за наличие на касационно
основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК, с аргументи, изложени и
пред въззивния съд. Не е изразил становище относно касационната жалба от Отдел
„ПП” – СДВР.

Ответникът и касатор – началник „АНД” при Отдел „Пътна Полиция” – СДВР не е
представляван и не е изразил становище по отношение жалбата от М.. В жалбата се

твърди, че неправилно въззивният съд е приел наличие на нарушение, осъществяващо състава на чл. 179, ал. 2 ЗДв.П.

Участвалият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и на двете жалби.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като анализира приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационните жалби са подадени в срока, регламентиран в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН и са процесуално допустими. По същество и двете са неоснователни.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивния съд е проверил обективно, пълно и всестранно описаните в АУАН и в НП фактически обстоятелства, въз основа на които е ангажирана отговорността на касатора. Обсъждайки доказателствата Съдът е приел за доказана вината на М., като е изложил и мотиви за това, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от мотивите и от диспозитива на решението районният съд е приел, че следва да отмени НП в частта на наложената на основание чл. 185 ЗДв.П глоба от 20 лева, защото тази санкционна норма е обща, но в случая е било извършено и нарушение по смисъла на чл. 179, ал. 2 ЗДв.П, за което обаче няма повдигнато административнонаказателно обвинение. Решението в отменителната част е правилно като краен резултат, но по съображения, различни от приетите от въззивния съд.

Установено е, че на посочените дата и място Б. М., управлявайки лек автомобил е блъснал друга кола, паркирана на улицата, след което е напуснал мястото на произшествието. Наложено с наказателното постановление, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДв.П наказание е за неизпълнение на задълженията, установени в чл. 123, ал. 1, т. 3 от същия закон и има отношение към обстоятелството, че М., след като е блъснал паркирания автомобил не е останал на мястото на произшествието. Такова обвинение е повдигнато с НП. Обвинението обаче, че ПТП е реализирано „поради недостатъчен контрол върху автомобила” и така е нарушен чл. 20, ал. 1 ЗДв.П не е доказано по несъмнен начин. От друга страна, не са налице и доказателства за това, че Б. М. е управлявал автомобила с несъобразена скорост и/или не е спазил дистанция, и от това (тези) деяние е настъпило ПТП, като е осъществен фактическият състав на чл. 179, ал. 2 ЗДв.П, както неправилно е приел въззивният съд. Задължението за съобразяване скоростта на движение при управление на МПС е въведено с разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДв.П, но в случая АНО е приел нарушение на задължението по ал. 1 и няма обвинение за нарушаване на задължението за съобразяване на скоростта.

Липсата на касационни основания за отмяна на въззивното решение обосновава извод за неговата правилност и законосъобразност.

В административнонаказателното производство не са били допуснати нарушения на процесуалните правила, установени в ЗАНН.

Водим от изложените съображения, и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 40, от 20.07.2012 г. на Софийски районен съд, НО, 100 състав, по НАХД № 23910/2011 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: